

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 23/2026-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **PATRIOT GROUP, s. r. o.**, Kpt. Jaroša 29, Trenčín, IČO 45 407 657, zastúpenej Advokátskou kanceláriou **KONCOVÁ & PARTNERS, s. r. o.**, Kpt. Jaroša 29, Trenčín, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 6Ek/785/2024 zo 4. augusta 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 7. októbra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením okresného súdu sp. zn. 6Ek/785/2024 zo 4. augusta 2025 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť, vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a priznať jej primerané finančné zadosťučinenie a náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že na okresnom súde sa z iniciatívy sťažovateľky viedlo exekučné konanie pre vymoženie sumy 2 288,30 eur s príslušenstvom od povinného 1 EW3M s.r.o. a povinného 2 [REDACTED] (ďalej spolu aj „povinní“), a to na podklade exekučného titulu – rozhodcovského rozsudku vydaného rozhodcom JUDr. Milanom Vojtekcom, LL.M., sp. zn. R 6/2024 z 5. februára 2024 (ďalej len „exekučný titul“).

3. Povinní podali v zákonnej lehote návrh na zastavenie exekúcie a žiadali ju zastaviť s poukazom na § 61k ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku. Tvrdili, že nárok sťažovateľky ako oprávnenej v exekučnom konaní zanikol v celom rozsahu ešte pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie a samotným začatím exekúcie. Medzi sťažovateľkou a povinnými ako dlžníkmi došlo k uzavretiu

dohody (prostredníctvom e-mailovej komunikácie), v zmysle ktorej si strany zmenili vzájomné práva a povinnosti tak, že dlžníci boli povinní uhradiť sumu 10 876,82 eur (sumu 2 729,81 eur v prospech oprávnenej a sumu 8 147,01 eur v prospech inej spoločnosti, ktorú sťažovateľka zastupovala) v dvoch splátkach a na základe tejto dohody potom povinní uhradili nárok vo výške podľa dohody riadne a včas. Dojednaním nového záväzku zanikol doterajší záväzok a nový záväzok zanikol splnením podľa § 559 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

4. Okresný súd uznesením z 22. januára 2025 vydaným vyšším súdnym úradníkom návrh povinných na zastavenie exekúcie zamietol (výrok I) a priznal sťažovateľke nárok na náhradu trov konania (výrok II). V dôvodoch rozhodnutia síce poukázal na listinné dôkazy, z ktorých mal preukázané čiastočné splnenie záväzku, avšak to podľa jeho názoru neznamenal, že by pôvodný záväzok zanikol. Uviedol, že ak sa nahrádza záväzok zriadený písomnou formou, musí sa dohoda o zrušení nového záväzku uzavrieť písomne (§ 570 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Konštatoval, že povinní nepreukázali žiadne skutočnosti odôvodňujúce právny záver o zániku vymáhaného nároku, a teda niet dôvodu na zastavenie exekúcie.

5. Proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka povinní podali sťažnosť, v ktorej popísali priebeh komunikácie smerujúcej k uzavretiu dohody. Tvrdili, že sťažovateľka sama viedla komunikáciu o splátkach e-mailovou formou, pričom jej zamestnankyňa poverená správou pohľadávok explicitne potvrdila, že splatením dlhu dôjde k zániku všetkých nárokov. Komunikácia prebiehala s referentkou správy pohľadávok, teda s oprávnenou osobou prostredníctvom pracovného e-mailového konta zahŕňajúceho označenie veriteľa – sťažovateľky. Zastali názor, že sťažovateľka sa nemôže spätne dovolávať neplatnosti privatívnej novácie, ktorú sama iniciovala a podľa ktorej už plnenie aj prijala. Zároveň poukázali na doktrínu konkludentného uznania záväzku, ktorá je aplikovateľná aj na situácie, kde strany opakovane potvrdzujú novú dohodu a konajú v súlade s ňou. Z e-mailovej komunikácie vyplynulo, že sťažovateľka súhlasila s novými podmienkami splácania a výškou záväzku a táto dohoda bola splnená riadne a včas. Ide o zneužitie práva, ak sa sťažovateľka neskôr snaží ignorovať túto dohodu a vymáhať pôvodný záväzok.

6. Sťažovateľka v reakcii na tvrdenia povinných uviedla, že pre uzatvorenie dohody o novácii sa vyžaduje písomná forma, a za takú sa nepovažuje e-mailová komunikácia. K uzatvoreniu dohody o privatívnej novácii nikdy nedošlo. Sťažovateľka sa s povinnými nedohodla ani na odpustení záväzku vo zvyšnej časti a ani sa nevzdala svojho práva v danom rozsahu. Ak by sa strany aj dohodli na uzatvorení dohody, takú dohodu by museli podpísať na to oprávneného osoby, ktoré sú oprávnené konať v mene obchodných spoločností navonok.

7. Napadnutým uznesením okresný súd zmenil výrok I uznesenia tak, že exekúciu zastavil podľa § 61k ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku, zrušil výrok II o trovách exekúcie a vec v rozsahu zrušenia vrátil vyššiemu súdnemu úradníkovi na nové rozhodnutie. V dôvodoch rozhodnutia popísal priebeh sporu i obsah komunikácie strán sporu po vydaní exekučného titulu. Z predložených dôkazov považoval za preukázané, že iniciátorom dohody bola sťažovateľka a povinní súhlasili s jej znením. Sťažovateľka potvrdila, že dohodnutými dvoma úhradami dôjde k zániku všetkých nárokov vyplývajúcich z rozhodcovských rozsudkov. Následne e-mailmi potvrdila prijatie prvej aj druhej splátky. Okresný súd zaujal názor, že dohoda napĺňa znaky dohody o vzdaní sa práva alebo o odpustení dlhu podľa § 574 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keď z jej obsahu jednoznačne vyplýva, že oprávnená, konajúc v mene svojom i v mene splnomocniteľa, odpustila povinným časť

judikovaných nárokov a povinní s touto dohodou vyjadrili súhlas. Dohoda bola uzatvorená písomne a boli splnené formálne i obsahové náležitosti vyžadované zákonom pre platnosť tohto právneho úkonu. Písomná forma dohody bola zachovaná tak, ako to predpokladá § 40 ods. 4 Občianskeho zákonníka, hoci právny úkon nebol opatrený zaručeným elektronickým podpisom (bližšie bod 25 napadnutého uznesenia). O viazanosti sťažovateľky uzatvorenou dohodou o vzdaní sa časti nárokov svedčalo podľa názoru okresného súdu aj následné oznámenie rozhodcovi JUDr. Milanovi Vojtekovi, na základe ktorého došlo k zrušeniu blokácie účtov povinného 1 a k zániku právnych účinkov predbežného opatrenia nariadeného v rozhodcovskom konaní, v ktorom bol vydaný exekučný titul.

8. Okresný súd tiež konštatoval, že dohoda bola uzatvorená medzi osobami, ktorých konanie jednoznačne zaväzovalo dotknutých účastníkov dohody. S poukazom na § 16 Obchodného zákonníka uviedol, že na strane povinných nemohli existovať pochybnosti o tom, že komunikujú s osobou oprávnenou konať v mene sťažovateľky, pričom táto sa v konaní nebránila tým, že by mu bola poverená osoba neznáma, resp., že by e-mailové adresy, z ktorých sa komunikovalo, nepatrili sťažovateľke (bližšie bod 26 napadnutého uznesenia). Ak sťažovateľka napriek písomnej dohode a vyhláseniu, že nároky z rozhodcovských rozsudkov zanikli, uplatnila v exekúcii nárok, postupovala podľa názoru okresného súdu v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, keď povinných uviedla do omylu, čo sa týka záväznosti a právnych následkov dohody, ktorá bola predmetom ich vzájomnej elektronickej komunikácie. Sťažovateľkou uplatnený nárok tak nemôže požívať právnu ochranu ani s odkazom na § 265 Obchodného zákonníka.

9. Sumarizujúc už uvedené dôvody, okresný súd dospel k záveru, že vymáhaná pohľadávka zanikla v celom rozsahu čiastočne splnením a čiastočne v dôsledku dohody o vzdaní sa práva a odpustení dlhu, ktorá bola medzi účastníkmi konania uzatvorená ešte pred začatím exekučného konania.

II. Argumentácia sťažovateľky

10. Sťažovateľka tvrdí, že okresný súd napadnutým uznesením porušil jej práva. V prípade ak by postup zvolený okresným súdom mal mať oporu v zákone, malo by to ďalekosiahle následky vo sfére subjektov súkromného práva, ktorých by mohlo zaväzovať konanie akejkoľvek tretej osoby, resp. akákoľvek komunikácia medzi subjektmi by sa dala považovať za platný návrh právneho úkonu, ktorý prijme druhá strana a opomenie riadne uzatvorenie právneho úkonu v zákonom vyžadovanej forme, a to aj pre prípad, keď zákon písomnú formu právneho úkonu obligatórne vyžaduje.

11. Kritike podrobuje záver okresného súdu o tom, že e-mailová komunikácia spĺňala podmienky písomnej formy, keďže ňou bol zachytený obsah právneho úkonu, ako aj identifikovaná osoba, ktorá tento právny úkon urobila. Poukázala na § 40 ods. 4 Občianskeho zákonníka a na to, že v danom prípade na platné vykonanie právneho úkonu pomocou elektronických prostriedkov musel byť právny úkon opatrený zaručeným elektronickým podpisom osôb oprávnených konať v mene zmluvných strán. Keďže v e-mailovej komunikácii absentujú podpisy konajúcich osôb, je zrejme, že ide o bežnú textovú formu, nie o písomnú.

12. Okrem toho poukazuje na to, že predloženú e-mailovú komunikáciu nemožno považovať za právny úkon podpísaný konajúcou osobou v zmysle § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka,

pretože na ňom absentuje vlastnoručný podpis, resp. zaručený elektronický podpis a tento nie je nahradený ani mechanickými prostriedkami. Záver o oprávnenosti konania zamestnanca sťažovateľky, ktorý okresný súd oprel o § 16 Obchodného zákonníka, nie je správny. Okresný súd sa nezaoberal, do akej miery mohli povinní objektívne predpokladať, že zamestnanec sťažovateľky je oprávnený v mene sťažovateľky uzatvárať dohody týkajúce sa zmeny obsahu judikovaných záväzkov. Takéto konanie nemohli povinní považovať za oprávnené a ani za obchodnú prax, keďže so sťažovateľkou už podobný právny úkon uzatvárali. Išlo o Dohodu o zaplatení dlhu v splátkach č. 20812023, ktorá bola podpísaná konateľom sťažovateľky ako jedinou osobou oprávnenou konať v mene sťažovateľky, a k jej vyhotoveniu v písomnej forme došlo aj napriek predchádzajúcej e-mailovej komunikácii medzi zmluvnými stranami. Uvedené ustanovenie Obchodného zákonníka by sa malo interpretovať s ohľadom na ochranu dobrej viery tretích osôb, avšak primerane racionálne v záujme prevencie pred jeho zneužitím na ťarchu podnikateľa. Táto interpretácia absentuje v napadnutom uznesení, a to nielen s poukazom na skutočnosť, že medzi stranami sporu nebolo dohodnuté nahrádzanie písomnej formy právneho úkonu e-mailovou komunikáciou a s poukazom na povinným známou prax pri uzatváraní právnych úkonov so sťažovateľkou, ale taktiež s poukazom na skutočnosť, že konanie za podnikateľa vo virtuálnom priestore by malo byť druhou stranou vnímané ostražitejšie, aj s prihliadnutím na požiadavku zachovania odbornej starostlivosti.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

13. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka sťažovateľky o porušení jej práv napadnutým uznesením okresného súdu, ktorým vo výsledku došlo k zastaveniu exekúcie.

14. Na základe doterajšej judikatúry ústavného súdu je potrebné konštatovať, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu je aj nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie. Aj vo výkone rozhodnutia alebo v súdnej exekúcii sa musí každému zaručiť prístup k súdnej ochrane, ak splní predpoklady ustanovené zákonom. K naplneniu záruk na prístup k súdnej ochrane v zmysle už uvedeného článku ústavy dochádza až vtedy, keď uplatnené právo je efektívne vykonané. Efektívnosť výkonu tohto základného práva vyžaduje, aby všeobecný súd konal objektívne, vylúčil náhodné alebo svojvoľné uplatnenie zákonných možností na rozhodnutie, a ak prijme konečné rozhodnutie, vychádzal z toho, čo objektívne zistil. Preto pri postupe všeobecných súdov treba dbať na to, aby účastníkom exekučného konania zabezpečili taký prístup k súdnej ochrane v exekučnom konaní, ktorý nie je diskriminačný bez primeraných a objektívne zdôvodniteľných okolností (m. m. III. ÚS 378/2018).

15. Vzhľadom na podstatu argumentácie sťažovateľky je potrebné tiež pripomenúť, že ústavnému súdu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia vecí všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti. Súdna moc je v Slovenskej republike rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd, čo vyplýva aj z vnútornej štruktúry ústavy (siedma hlava má dva oddiely, kde prvý upravuje ústavné súdnictvo a druhý všeobecné súdnictvo). Pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti ústavný súd nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom

zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o ústavnej sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, či nie sú arbitrárne alebo svojvoľné s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

16. Priestor ústavného súdu pri posudzovaní (preskúvaní) nesprávneho právneho posúdenia je zúžený len na nesprávne právne posúdenie, ktoré nie je ústavnokonformné (arbitrárne právne posúdenie). Ústavný súd teda môže zasiahnuť (zrušiť rozhodnutie) len v prípade, ak sa pri výklade práva (pri právnom posúdení) s ústavnou intenzitou vybočilo z prípustných medzí výkladu. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

17. Po preskúmaní napadnutého uznesenia, ktorého podstata je zhrnutá v bodoch 7 až 9 tohto uznesenia, ústavný súd konštatuje, že rozhodnutie okresného súdu obsahuje zrozumiteľnú a vyčerpávajúcu interpretáciu relevantných ustanovení exekučného poriadku týkajúcich sa posudzovania návrhu na zastavenie exekúcie v kontexte dôvodov zakladajúcich podľa názoru povinných jeho opodstatnenosť, s ktorou korešponduje náležité odôvodnenie rozhodnutia prezentované v rámci právnych úvah konajúceho súdu.

18. Sťažovateľka namietané porušenie svojich práv redukovala na jednu, podľa jej názoru kľúčovú otázku, ktorá sa týka spornosti záveru o platnosti právneho úkonu, pretože tento vykazuje nedostatky zákonom vyžadovanej formy. Z toho vyvodzuje, že nárok, s ktorým sa obrátila na exekučný súd, mal byť vyhodnotený ako oprávnený a nebolo dôvodu na zastavenie exekúcie. S týmto zjednodušením prejednávanej veci sa podľa názoru ústavného súdu nedá stotožniť. Výhrady sťažovateľky k formálnym nedostatkom právneho úkonu sa síce s ohľadom na relevantnú hmotnoprávnu úpravu môžu javiť ako relevantné, avšak takýto pohľad by bol celkom izolovaný od ostatných skutkových okolností danej veci a viedol by k zjavnej nespravodlivosti. V tomto smere je pre posúdenie veci z ústavnoprávneho hľadiska podstatné, že sťažovateľka sama iniciovala spornú formu dohody a pokračovala v nej bez toho, aby ju dotiahla do právne perfektnej podoby (tak ako to urobila v inom obdobnom prípade, na ktorý poukazuje). O tom, že sa sama podujala viesť rozhovory o dohode, o ňou zvolenej elektronickej forme, ako aj o ňou deklarováných účinkoch dohody, svedčí celý rad písomných dôkazov, ktoré mal k dispozícii všeobecný súd a ktoré predložila i ústavnému súdu. Z ich obsahu jednoznačne vyplýva i to, že zamestnanec poverený sťažovateľkou predkladal návrh dohody „*po konzultácii s vedením spoločnosti*“, s protinávrhom povinných „*vedenie spoločnosti*“ nesúhlasilo, že úhradou splátok „*považuje záväzok za uhradený*“ a napokon že „*potvrďuje*“ prijatie oboch splátok. Povinní boli toho názoru, že uhradením dohodnutej sumy vo výške 10 876,82 eur, ktorú zaplatili, ich dlh voči sťažovateľke i druhému veriteľovi zanikol a že sa vyhnú exekúcii, čo sa však nestalo. Sťažovateľka sa uplatnením zostávajúceho nároku v exekúcii prakticky dovoľáva neplatnosti právneho úkonu, ktorú sama spôsobila, keď dohodou ňou iniciovanou voviedla povinných do omylu, čo sa týka záväznosti a právnych následkov dohody. Ak za danej situácie okresný súd dospel k záveru, že výkon práva sťažovateľky (uplatnenie zostávajúceho nároku vyplývajúceho z rozhodcovského rozsudku

v exekúcii) je rozporný so zásadami poctivého obchodného styku (§ 265 Obchodného zákonníka), nemožno takýto záver považovať za ústavne neudržateľný. V kontexte opísaných skutkových okolností veci by bolo nespravodlivé, ak by sťažovateľkou uplatnený nárok požíval právnu ochranu.

19. V tejto súvislosti sa žiada uviesť, že materiálny právny štát sa nezakladá na zdanlivom dodržiavaní práva či na formálnom rešpektovaní jeho obsahu spôsobom, ktorý predstiera súlad právne významných skutočností s právnym poriadkom. Podstata materiálneho právneho štátu spočíva v uvádzaní platného práva do súladu so základnými hodnotami demokraticky usporiadanej spoločnosti a následne v dôslednom uplatňovaní platného práva bez výnimiek založených na účelových dôvodoch (PL. ÚS 17/08).

20. Ústavný súd považuje argumentáciu okresného súdu spočívajúcu na zásadách poctivého obchodného styku za priliehavú danej veci a nepovažuje riešenie a výsledok sporu za nespravodlivý. Dôraz na dodržanie formálnych pravidiel, ktorého sa v okolnostiach právnej veci domáha sťažovateľka, sa nemôže stať cieľom sám osebe, ale mal by byť nástrojom, ktorý slúži spravodlivosti. Spravodlivosť (ako cieľ) vyžaduje aj zohľadnenie materiálnej stránky prípadu, aby právo nebolo len prázdnu formou, ale slúžilo na dosiahnutie skutočne spravodlivého výsledku. Tento aspekt z napadnutého uznesenia nepochybne vyčnieva, a preto ústavný súd nevidí žiaden ústavnoprávne relevantný dôvod na to, aby vstupoval svojou kasačnou právomocou do napadnutého rozhodnutia či akokoľvek korigoval alebo dopĺňal jeho dôvody. V tejto súvislosti ústavný súd dodáva, že sa hlási k pravidlu, že právny poriadok spočíva na mravnom poriadku, preto pozitívne právo nesmie nikdy urážať nepochybny, nepopierateľný a všeobecne uznávaný príkaz praktickej morálky (k tomu pozri Eliáš, K. *Základní principy soukromného práva v soudní rozhodovací praxi*, Soudní rozhledy, 2/1999. s. 41 a nasl.).

21. Vychádzajúc z uvedeného, je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej relevantnej spojitosti medzi napadnutým uznesením okresného súdu a namietaným porušením práv sťažovateľky. Preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenú.

22. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky, stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. januára 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu